

Kadife Tilki

Yavuz DEMİRKIRAN

Kadife Tilki

Yavuz DEMİRKİRAN

Yeşil ormanın kalbinde, güneş ışıklarının yapraklar üzerinde dans ettiği yerde, Kadife adında bir tilki yaşardı. Kürkü olgun meyvelerin rengindeydi, o kadar yumuşaktı ki kadife kumaş gibi görünüyordu. Göğsü ve burnu krem beyazıydı, kehribar gözleri iyilikle parlıyordu. Onu gören her hayvan durup parlak tüylerine ve kar beyazı uçlu büyük, kabarık kuyruğuna hayranlıkla bakardı.

Kadife hikâye anlatmayı çok severdi. Yosunlu bir kütüğün üzerine oturur, cesur kâşifler ve gizli hazineler hakkında masallar dokurdu. Ama ne zaman başlasa, diğer hayvanlar, 'Ah, Kadife, tüylerin ne kadar parlak!' der ve çekip giderlerdi. Dinlemek için hiç kalmazlardı. Kadife'nin kulakları düşerdi ve içini çekerdi. 'Sadece kürkümü görüyorlar,' diye fısıldardı rüzgâra.

Bir sabah Kadife, asma ipinde küçük, örme bir yaprak kolye buldu. Onu boynuna geçirdi ve arkadaşlarının toplandığı açıklığa koştu. Küçük kırmızı pelerinli tavşan Pip onu ilk gören oldu. 'Kadife! Bugün tüylerin ıslıl ıslıl parlıyor!' diye ciyakladı. Kadife gülümsedi ama kehribar gözleri üzgün görünüyordu. Birinin hikâyelerini sormasını çok isterdi.

Uzun boylu ve saęlam ayı Bramble, yosun yeşili atkısıyla odunları üst üste yığıyordu. 'Fırtına geliyor,' diye homurdandı. 'Kemiklerimde hissediyorum.' Küçük meşe palamudu şapkasını takan baykuş Hazel bilgece başını salladı. 'Bulutlar karanlık, rüzgâr huzursuz,' dedi. 'Hazırlanmalıyız.' Kadife yardım etmeyi teklif etti ama diğerleri kendi işleriyle meşguldü.

O öğleden sonra rüzgâr uludu ve gökyüzü griye döndü. Yağmur ormanı kamçıladı, gök gürültüsü bir devin davulu gibi gümbürdedi. Bramble, 'Herkes büyük meşeye! En güvenli sığınak orası!' diye bağırdı. Pip titredi, uzun kulakları sırtına yapıştı. Hazel önden uçtu, altın gözleri yolu taradı. Kadife kalbi küt küt atarak arkalarından gitti, kürkü sıırılsıklam ve ağırdı.

Büyük meşenin kovuğunun içinde hayvanlar birbirine sokuldu. Bramble geniş gövdesiyle girişi kapattı. Pip titredi, küçük pamuk kuyruğunu sıkıca kıstırdı. Hazel bir kökün üzerine tünedi, tüyleri kabarmıştı. Dışarıda fırtına kükredi ve küçük alanı korku kapladı. 'Ya ağaç devrilirse?' diye sızlandı Pip. Bramble'ın teselli edecek sözü yoktu; sadece kapıya bakıyordu.

Kadife arkadaşlarının titrediğini gördü. Derin bir nefes aldı ve yumuşak bir sesle konuştu. 'Bir hikâye dinlemek ister misiniz?' diye sordu. Pip'in kulakları dikildi. 'Bir hikâye mi?' diye fısıldadı. Bramble kaşlarını çattı. 'Şimdi mi?' Ama Hazel altın gözlerini Kadife'ye çevirdi ve 'Evet, lütfen. Bize bir hikâye anlat,' dedi. Böylece Kadife başladı ve sesi sıcak bal gibiydi.

'Bir zamanlar,' dedi Kadife, 'sihirli bir meşe palamudu bulan küçük bir fare varmış. Bir dilek hakkı verirmiş.' Pip daha da yaklaştı, burnu seğırdi. 'Fare ne dilemiş?' diye sordu. Kadife gülümsedi. 'Fare, kendisini dinleyecek bir arkadaş dilemiş.' Bramble'ın sert yüzü yumuşadı. Fırtına biraz daha uzaklaşmış gibiydi.

Kadife devam etti: 'Fare ve arkadaşı, konuşan nehirlerin ve şarkı söyleyen ağaçların ülkesine yolculuk etmiş. Ay ışığından bir köprüden geçmişler ve karanlıktan korkan bir ejderhayla karşılaşmışlar.' Pip şaşkınlıkla nefes aldı. 'Bir ejderha mı?' Kadife başını salladı. 'Ama fare ejderhaya bir hikâye anlatmış ve ejderha artık korkmamış.' Hazel yumuşakça öttü. 'Hikâyeler bunu yapabilir,' dedi.

Dışarıda gök gürültüsü patladı ama meşenin içinde hayvanlar Kadife'nin dünyasında çok uzaklardaydı. Bulutlarda süzölmeyi ve ateş böcekleriyle dans etmeyi hayal ederken fırtınayı unuttular. Bramble komik bir yere kıkırdadı, Pip patilerini çıırttı. Bilge baykuş Hazel bile kocaman altın gözlerle dinledi. Kadife'nin sözleri, her şimşekten daha parlak resimler çiziyordu.

Kadife masalını bitirdiğinde bir an sessizlik oldu. Sonra Pip, 'Bu şimdiye kadarki en güzel hikâyeydi!' diye bağırdı. Bramble yavaşça başını salladı. 'Senin hakkında yanılmışım, Kadife,' dedi. 'Hikâyelerin kürkün kadar güzel—hayır, daha da güzel.' Hazel gülümsedi. 'Hayal gücün bir armağan,' dedi. 'Fırtınayı bize unutturdun.' Kadife'nin kalbi sevinçle doldu.

Tam o sırada rüzgâr dindi. Yağmur durdu ve bulutların arasından bir parça ay ışığı süzüldü. 'Fırtına geçiyor,' dedi Hazel. 'Güvendeyiz.' Hayvanlar sevinçle bağırdı. Bramble Kadife'nin sırtına vurdu. 'Bizi sakın tuttun,' dedi. 'Teşekkürler.' Kadife kızıl tüylerinin altında kızardı. Arkadaşları onu ilk kez gördü—gerçekten gördü—sadece kadife kürkünü değil.

Şafağı beklerken hayvanlar Kadife'den bir hikâye daha istedi. O da kuyruğuyla gökyüzünü boyayabilen bir tilkiyi anlattı. Bitirdiğinde Pip, 'Her gün hikâye anlatmalısın!' dedi. Bramble da aynı fikirdeydi. 'Sana bir hikâye anlatma kütüğü yapacağız.' Hazel başını salladı. 'Ormanın senin sesine ihtiyacı var.' Kadife'nin kehribar gözleri mutlu yaşlarla parladı.

Ertesi sabah orman yağmur damlalarıyla ışıldadı. Hayvanlar meşeden çıkıp temiz havada gerindi. Bramble dallar toplayıp açıklığın yakınına özel bir kütük yaptı. Pip üzerine çiçeklerden bir çelenk astı. Hazel Kadife'nin oturması için pürüzsüz bir taş koydu. 'Hikâye anlatıcımız için,' diye duyurdu. Kadife yerini alırken yaprak kolyesi sallandı.

O günden sonra Kadife sadece güzel kürküyle değil, harika hikâyeleriyle de tanındı. Her yerden hayvanlar dinlemeye geldi. Pip haberi yaydı ve kısa süre sonra hikâye anlatma kütüğü ormanın kalbi oldu. Kadife gerçek değerini bulmuştu—görünüşünde değil, kalbinin iyiliğinde ve hayal gücünün büyüünde.

Ve ne zaman bir fırtına kopsa, hayvanlar Kadife'nin etrafında toplanır, güvende ve sıcacık olurlardı. Gerçek güzelliğin içten parladığını ve en iyi sığınağın sevgiyle anlatılan bir hikâye olduğunu öğrendiler. Kadife tilki, kadife kürkü ve yumuşak kalbiyle sonunda yerini—ve sesini—onu dinleyen dostlar arasında bulmuştu.